

ikke vilde være Trang til den i det Forhold, som i den norske Komites Motiver særligt fremhæves som praktisk for Norges Vedkommende, nemlig hvor Talen er om Søgmaal mod flere Arvinger, der hæfte pro rata, — i hvilket Forhold det navnlig ogsaa hyppigt vil forefalde, at den Sidsigelse mod Fordringen, som bevirker, at Søgmaal bliver nødvendigt, er fælles for samtlige Forpligtede. I dette Tilfælde aabne nemlig Reglerne i Skifteloven af 1874 §§ 84 til 86 Adgang til at søge de flere Arvinger under een Sag, uanset at de maatte have forskellig Hjemting.

Sjølge Paragrafens andet Stykke vil en tilsvarende Regel som efter første Stykke gælde, naar nogen, mod hvem Paatale er rejst, overfor anden Mand vil gøre Krav paa hel eller delvis Stadesløsholdelse for, hvad han kommer til at udrede. Denne Bestemmelse vil yde Hjælp i Tilfælde — om saadanne maatte forekomme — hvor Forældelsesfristen for Regreskravet maatte blive at regne fra et tidligere Tidspunkt end det Øjeblik, da Regresfordringshaveren har udredt noget, og ligeledes fra et tidligere Tidspunkt end Dømmen i den mod ham selv anlagte Sag.

Udtrykket „Paatale er rejst“ i nærværende Paragraf indbefatter naturligvis ikke blot Paatale under Domsag, men ogsaa Paatale ved umiddelbar Udlægsforretning eller ved Anmeldelse under offentlig Skiftebehandling. Fremdeles rummes derunder ikke blot Tilfælde, hvor det er en Fordringsret, der er indtalt under den første Sag, men ogsaa Tilfælde, hvor denne angaar en tinglig Ret, hvis Tilværelse eller Ikke-Tilværelse vil begrunde et Krav paa Erstatning for Vanhjemmel.

Til § 15.

Naar der bliver foreskrevet saa korte Præskriptionsfrister, som foreslaaet, og disse Frister derhos gøres til Paatalefrister, vil der formentlig være Grund til at lempe Lovens Regler i det Tilfælde, at det er umuligt for Kreditor at paatale Fordringen ved danks Domsstol, hvilket efter de gældende Værnetingsregler navnlig vil kunne blive Tilfældet, hvor Skyldneren ikke bor eller opholder sig i Riget eller hvor i alt Fald hans Bopæl eller Opholdssted er ubekendt. Naturligvis maa det herved være en Forudsætning, at Spørgsmaalet om den paa-gældende Fordrings Forældelse overhovedet skal bedømmes efter dansk Ret.

Det norske Udcast af 1847 indeholdt nogle, i øvrigt, som det synes, ikke fuld-

komment klare Bestemmelser, hvorefter Kreditor, naar Debitor enten har forladt Landet eller har taget Bopæl paa et andet Sted inden Riget og, i sidste Fald, Kreditor ikke kender og forgæves har søgt Underretning om hans nu Opholdssted, kan faa en Forlængelse af Fristen ved inden dens Udløb i de ovennævnte Tilfælde, hvori Proklamata skulle indrykkes, at indrykke en Opfordring til Debitor om at afgøre Gælden.

Den svenske Lov af 1862 har følgende Regler. Naar den, som skal paaminde, i dette Øjemed er paa tre forskellige Dage af det tiende Aar*) bleven søgt paa sin Bopæl men ikke har kunnet træffes, kan Fordringshaveren anmelde Fordringen hos Domsstol eller Kongens Befalingshavende og lade en Attest herom indrykke i allmänna tidningarna tre Gange, med mindst fjorten Dage mellem hver Gang, første Gang inden det tiende Aars Udgang. Ved Fordringshaveren ikke, om eller hvor Skyldneren har Bopæl inden Riget, kan Fordringen paa samme Maade anmeldes for Domsstol eller Kongens Befalingshavende og Attest derom indrykkes i allmänna tidningarna. Ved Anmeldelse og Bekendtgørelse som nu nævnt holdes Fordringen i Live i videre ti Aar.

Den svejtsiske Obligationsretslov af 1881 er gaaet en anden Vej. Efter den er Fristens Løb stanset, „saalænge Fordringen ikke kan gøres gældende ved en svejtsisk Domsstol.“ Herunder falder det Tilfælde, at Skyldneren bor udenfor Svejts og derfor ikke kan søgges der, og dette had enten Skyldneren allerede boede udenfor Svejts, den Gang Fordringen stiftedes, eller han senere er flyttet bort derfra (forudsat at Tilfældet overhovedet falder under svejtsisk Ret). Bestemmelsen synes ogsaa at være antagen for anvendelig, naar Debtors Opholdssted overhovedet ikke vides; den rummer endvidere det Tilfælde, at Debitor har Eksterritorialitetsret.

Efter den preussiske Landret falder Debtors Bortflytning til ubekendt Sted ind under de faktisk Hindringer for Sags Anlæg, som efter denne Lovbog medføre, at den fastsatte Frist ikke begynder at løbe, eller, naar den er begyndt at løbe, hindre dens Udløb indtil fire Aar efter Forhindringens Ophør**). Efter adskillige tytte Lovgivninger kan, naar intet Sted vides, hvor Debitor kan stævnes, „Afbrydelse“ ske ved Anmeldelse („Protestation“, „Ver-

*) Jfr. herved ovennævnte Bærk S. 185—86.

***) Anførte Bærk S. 147.